

[Aage Frandsen]

Det næste, jeg vil tage fat på, er spørgsmålet om ekspropriation. Nu er det jo ikke noget, der ligger fast én gang for alle, hvad der er, og hvad der ikke er ekspropriation. Jeg synes, det har været en interessant diskussion, vi har haft, og at de mange responsa – 3 i alt – vi har modtaget fra professor Peter Germer, har været gode, fordi de har værdi også i fremtiden. Det er en skam, at man fra justitsministerens side ikke fra starten har diskuteret på det grundlag, som var udgangspunktet for professor Peter Germer, nemlig at der, hvad angår Esbjerg Seminarium, ikke er tale om nogen generel overdragelse, og at det ikke er spørgsmålet om ejendom, men at der er tale om rettigheder i øvrigt.

Derfor – uanset om man anerkender fra regeringens side, at der er tale om ekspropriation, og uanset om statsministeren anerkender det og foretager udsættelsen – er det under alle omstændigheder en interessant diskussion, fordi denne konklusion betyder, at vi får præciseret nogle principper om, hvad der er og hvad der ikke er ekspropriation. Man kan sige, at vi får flyttet grænsen. Den bevæger sig i øjeblikket, det gør den i disse timer og måske også i morgen, indtil vi ved, hvad statsministeren siger. Derfor er det interessant, at det er en borgerlig regering, der nu siger, at der ikke er tale om ekspropriation.

Det er interessant, når vi tænker på, at der også kommer en dag efter denne, også en regering efter denne. Derfor synes jeg, at man fra regeringens side skulle overveje nøje, om det ikke var et spørgsmål, om man ikke i spørgsmålet om ekspropriation skulle lade tvivlen komme de eventuelt eksproprierede seminarier til gode.

Hanne Andersen (S):

Det er imponerende, at Blaagaard var det eneste nye seminarium, der kom med lige før lukketid. Det kunne vi læser lokalt i avisen i Gladsaxe den 28. december 1988, og undervisningsministeren mente også, at det var helt utåleligt, at regeringen skulle høre på alle de indvendinger, når den nu havde taget sig sammen til en langsigtet seminarieløsning.

Vi må så spørge os selv, hvad det var, der foregik, siden det er imponerende. Var det en lodtrækning forligspartierne og regeringen imellem, siden det var så imponerende, at kun ét seminarium efter ministerens mening røg med i

sidste øjeblik? Det er i hvert fald svært at få øje på det imponerende, og det forsvandt også hurtigt, men der blev givet tid, da Folketinget fik udsat tredjebehandlingen, til, at regeringen og forligspartierne kunne høre andre og tænke sig om.

Flere har set, at grundlaget ikke var der, det manglede, men man har ikke haft øjnene højt nok oppe, for det resultat, der er kommet ud af det, er i hvert fald ikke imponerende. Det er blevet til bemyndigelser til ministeren, og efter de bemyndigelser, der er givet fra forligspartierne side, kan ingen føle sig sikker på, at de reelt kender deres vilkår efter vedtagelsen i dag; for hvad har de fået? Men der ligger i hvert fald et stort arbejde for ministeren med de bemyndigelser, der er givet. Ministeren skal genoprette tilliden mellem regeringen og seminarierne, og det er et spørgsmål om, hvad ministeren har at tilbyde. Kan han tilbyde ro og anstændige vilkår til det store arbejde, der nu skal i gang ude i seminarieverdenen?

Man har fået et forlig, men seminarierne ved ikke, hvad forliget reelt går ud på, fordi der er givet omfattende bemyndigelser til ministeren, og det bliver spændende at se, hvordan bemyndigelserne bliver udformet.

Helle Degn (S):

Jeg har for mit vedkommende ikke ønsket at fortsætte polemikken, men bare afslutningsvis slå et par ting fast.

Seminarieagen har haft karakter af de pludselige indskydelsers politik og ikke af en grundig, saglig vurdering og en planlægning af læreruddannelsen i Danmark. Regeringen er efter vores opfattelse kommet rigtig skidt fra det hele. Socialdemokratiet står ikke på et hvilket som helst tog, undervisningsministeren sætter i gang, og slet ikke på de tog, som ikke har faste stationer at anløbe og mål at nå.

Socialdemokratiet vil fortsat opfordre regeringen til at tage forslaget af bordet også her i sidste minut og fremlægge en plan for 1990'ernes uddannelse, hvori seminarierne også har deres naturlige plads. Takket være udsættelsen, som Socialdemokratiet har skaffet, fik vi reddet regeringen fra at begå de værste ulykker af økonomisk og juridisk karakter. Blaagaard Seminarium blev måske reddet, men Jonstrup blev så lige pludselig inddraget. Det er selvfølgelig helt usagligt og uacceptabelt. Jeg kan godt for-